

A parlamenti helyzet.

— Kossuth obstrukciós fordulása. —

(Saját tudósítónktól.) Meglepődéssel olvasta mindenki Kossuth Ferencnek, a negyvennyolcas és függetlenségi párt hazatért vezérének nyilatkozatát. Nem kevesebbet mond Kossuth Ferenc, mint azt, hogy a parlamentben most folyó *ellenzéki akciót helyesli és helyesli annak formáját is*. Vagyis helyesli az obstrukciót és annak leg-silányabb fajtát, a technikázást.

Ez új dolog. És azért meglepő. Először történik meg, hogy Kossuth Ferenc, a higgadt, a megfontolt, a felelősséget érző pártvezér és államférfi, nyíltan azonosítja magát egy destruktív parlamenti irányzattal, azzal, amelyet *mindig elítélt* s amelyre nézve, ha valaha valamelyes fentartással élt volna, legfeljebb annyit mondott, hogy azt olyan ultima rációnak tekinti, amellyel nemzeteknek *csak a legvégső esetben* szabad élni.

Kossuth Ferenc ezt az álláspontját nyíltan hirdette mindig és különös erővel a legutóbbi általános választásokon, amikor az ő és Justh Gyula pártja közötti egyik főválasztófal-ként épen ennek obstrukciós hajlamát állította föl, amelytől ő és pártja féltik a parlamentet és óvják az országot. A saját elmélete szerint Kossuth Ferencnek csak egy esetben volna oka és alapja az obstrukció mellett való ilyen kategorikus állásfoglalásra: ha az általa jelzett legvégső eset bekövetkezett volna. De nyilatkozatában Kossuth Ferenc adós marad ennek kimutatásával. Ami természetes is. Mert legvégső eset alatt ő is, más is, nem érthet egyebet, mint a nemzet létének veszélyeztetését. És ezt a jelenlegi helyzetről még a legelvadultabb obstrukciós fantázia sem meri állítani.

Az ultima ráció helyett, mely Kossuthnak közelmúltbeli elmélete volt, nyilatkozatában Kossuth Ferenc új elméletet állít fel, mely szerint a többségi erőszak olyan ok, mely jogossá teszi az obstrukciót. Ez az erőszak pedig *a nyári tárgyalás*. Valóban meg kell ütköznie az országnak ezen a kijelentésen. Amíg az obstrukció jelentéktelen fenegyerekei emlegetnek ilyen kicsinyes szempontokat az erőszak elméletének megokolására, addig nem érdemes ezzel komolyan foglalkozni. De mihelyt az ellenzéknek le európaiasabb gondolkodású politikusa téved ilyen hamis és erőszakolt magyarázatba,

mint az ilyen esetekben rendesen történni szokot, nem volt odahaza, mire Strision a közeli patikába ment és remélte, hogy ott segítenek rajta. Hosszas várakozás után kinyílt az ajtó és egy álmos fiatalember jelent meg hálókabátban és oly komoly arcot vágott, hogy Strisiont kirázta a hideg.

— Mit kíván ily késő éjjel, — kérdezte a patikus.

— Könyörgöm, adjon valamit... hebegte Strision, — képzelje, vigyázatlanságból petróleumot ittam, ha nem segít, félek, hogy meg kell halnom.

— Ne izgassa úgy magát, — csitította a patikus, — feleljen a kérdésemre.

— Tényleg petróleumot ivott?

— Igen uram! Mentsen meg!

A patikus az íróasztalához ment és egy könyvben lapozni kezdett. Miután vagy két oldalt el is olvasott, a vállát vonogatta és elgondolkodva a szomszéd szobába ment. Négy órát ütt. Mikor a patikus ismét előkerült, már egy másik könyv volt a kezében és abból olvasott.

— Hm, — szóló hosszabb szünet után, — ha rosszul érzi magát, akkor azt ajánlanám, hogy forduljon egy orvoshoz.

— Már voltam egy orvosnál, de nem találom odahaza.

— Ugy, hát bentünket, gyógyszerészeket nem

velejére kell nézni az erőszak fogalmának.

Többségi vagy jobban mondva parlamenti kormányzati és erőszakról csak akkor lehet szó, ha:

1. az országgyűlés tanácskozási és határozati szabadságát, vagyis az egyéni szólásnak és a testületi akaratnyilvánításnak szabadságát korlátozzák;

2. ha közszabadságot megsértene, törvényeket és azokban biztosított jogokat megszegnek.

Másféle erőszak sem a parlamentben, sem a kormányzatban nem lehetséges. Azt, hogy az országgyűlés tagjainak egyéni kényelmét, szokásait a parlament munkarendje által megzavarják, erőszaknak minősíteni valóban kissé merész dolog. Hisz a parlament színete, a képviselők pihenői országos szemponttá, érdeké fel nem fújhatók. Azok lehetnek egyéni és pártérdekek, amelyekért a legvégső fegyverekhez nyulni nem szabad; amelyekért az országgyűlés rendjét és békéjét csak az oligarchia korában és a Lengyelországhoz hasonló politikai degeneráció közepett szoktak megbontani.

Az erőszaknak hajuknál fogva előrángatott ürügyeivel nem lehet az országot megtevesztetni. Aki az obstrukciót elvileg ellenző végzetes fegyvernek tartotta egy év előtt, az nem helyeselhette azt most — a kánikula címén.

Ellenben az obstrukció végzetességén fölül van még valami végzetes: a viszonyos erőszaknak az az elmélete, amelyet Kossuth Ferenc nyilatkozatában fölállít. A fogat fogért elmélet. Mit szólna vajon az ellenzék ahhoz, ha a kisebbség nyilvánvaló erőszakával szemben a kormány és a többség követné a Kossuth Ferenc erőszak-elméletét? Erre teljes jogalapot nyújtana a parlamenti erőszak legelfajultabb neme: a most folyó obstrukció.

A kormánynak és többségnek azonban nincs szüksége semmiféle rendkívüli eszközre. Épen azzal különbözteti meg magát az ellenzékétől, hogy szigorúan törvényeink és a Ház szabályainak alapján marad és az ellenzéki felforgatással szemben kitart az alkotmányos és parlamenti rend örök szerepében. És nyugodtan meg fogja várni, míg ez az obstrukció az országos közvélemény tiltakozása és a saját üressége és megokolatlansága folytán önmagában össze fog omlani.

tart embereknek és nem szégyenli magát hajnali négy órákor, mikor még minden kutyának nyugvása van, felzavarni minket álmunkból?

Strision hallgatott és sóhajva elhagyta a patikát, hogy haza menjen.

— Meg kell tehát halnom! — jajgatott magában. A fülében szünet nélkül zugott. Minden pillanatban úgy tetszett neki, mintha szíve megszűnne dobogni.

Mikor hazaért, egy cédulára a következőket írta: „Senkit se okoljanak halálomért!” Azután áhitatosan imádkozott és lefeküdt, fejére huzva a paplant.

A reggel beköszöntött és ime, csodák-csodája, Strisien még életben volt. Mikor Lidia megjött, hogy a beteg után nézzen, Strisien az ágyban ült és így szólt:

— Aki szolid életet él, kedves Lidia, annak még a petróleum sem árt, azt most magamon tapasztalhattam. Közel voltam a halálhoz, nagyon sokat szenvedtem, de most már megint minden rendben van. Csak a szám van eléve, de a testem, hála Istennek, megint egészséges.

— Nem úgy van, kedves barátom, — szóló Lidia, hogy a mérge nem ártott magának, az csak annak a jele, hogy a petróleum rossz volt.

És Lidia izgatottan szaladt fel és alá a szobában.

Fürdők Szeged körül.

— Palicstól Dorozsmáig. —

(Saját tudósítónktól.) Őszbe hajlik már át az idő, egyre kevesebben nyaralunk és egyre többet beszélünk nyaralásról. A hazai fürdők közül hazajövő eksznyaralók szidják azokat, akik külföldre mentek, akik pedig valahonnan a Lajthán, a Kárpátokon, az erdélyi bérceken túlról jöttek, a külföldön való nyaralás nagy hasznairól áradoznak. Az egyik tábor sovíniszta jelszavakat hangoztat, bűnnek bélyegzi, hogy mi szegény magyarok annyi pénzt viszünk külföldre és körömszakadtáig kardoskodik amellett, hogy a honi fürdők is vannak minden tekintetben olyan megfelelőek, mint a külföldiek. A másik tábornak már sok panasza van a legtöbb hazai fürdőhely ellen, szapulja, szidja a hazai élehetlenségeket és amellett foglal állást, hogy aki — hacsak nem szoros kuráról van szó — pénzt költ el nyaralásra, külföldre menjen a többi sok ok miatt azért is, mert a saját országunkat úgy-ahogy ismerjük, minél nagyobb darab külföld megismerése bővíti látókörünket, élesíti látásunkat és egyre követelőbbé teszi ítéleteinkben.

A levelek kizöldülésével, őszebecsavarodásával legaktuálisabb tehát a nyaralás témája. Szó ami szó, a dolog a nemzeti vagyonosodás és hatalmasodás üzletkörébe is alaposan belevág, de talán még se úgy, hogy az ember minden anyagi és ideális érdekének föláldozásával tömje a magyar fürdőket, amelyek legtöbbszörre élehetetlenek, hanem úgy, hogy viszonyaink nagymértvű föllendítésével, álmoságunk és szusziságunk levetkőzésével olyanokká tegyük a magyar fürdőket, hogy mi magunk is azért járjunk azokba, mert legalább is olyan jók minden tekintetben, mint a külföldiek és az idegenek is eljöjjenek, mert jobbak, mint amint ők találának a hazájukban.

Tömérdek olyan helyünk van, amelyet a nemzeti vagyonosodás és a vállalkozási sikerek aranybányájává lehetne avatni és marad a legtöbb lakatlan falu vagy helyi érdekű fürdőcske, mert nem akad erkölcsi testület, vagy vállalkozó, aki a szükséges tőke befektetésével, szakértelem fölhasználásával, üzleti élelmesség csillogtatásával a munkásság templomát építse föl az üres, a depresszív, a koldus semmiségek helyén.

Szeged környékén is több olyan hely van, amelyet áldásossá lehet tenni, ha kiűzzük talajából a magyar föld, különösen Alföld subaszagát, maradiságát és nembánomját. Magán a tiszaparton kis vagyon kínálkozik annak az embernek, aki a szegedi tiszai fürdőzés igényeit nem látja kielégítettnek azzal, hogy egy többé-kevésbé jó fabódét épített, amelynek minden karakterisztikuma a kosár és a kabinok. Itt van aztán Dorozsma, Szegedtől valamivel messzebb Kamarás és még messzebb Palics, amit már Szabadka vindikál a magáénak. Talán nem is jogtalanul, csak okosabban tenné meg mind azt Palics föllendítése érdekében, amit tesz.

Utazzunk el néhány percre Palicsra. Ezeknek a soroknak írója néhány órára utazott oda és még sem halt bele. Bosszankodott ugyan eleget az ottani állapotoknak, olyan kisszerűségén, amelyeket bliktri lenne kiküszöbölni, de amelyek bizony megakadályozzák azt, hogy Palicsot mint fürdőhelyet bárki is komolyan vegye. Azaz, hogy egy magyar fürdőt fölfedezzünk, sohasem késünk el. Ismételjük: tömérdek olyan helyünk van, amelynek természetadta szépségében és gyógyvizeiben nagy kincsenek rejlenek. Palics is ezek közé tartozik, hires a vize, persze hogy meg akartam benne fürödni. Mint hogy a vasuti jegyeket a vasuti pénztárnál, a fürdőjegyeket a fürdőnél szokták megváltani, fürdőjegyem megváltásáért természetesen a fürdőhöz mentem és nem a vasuti állomásra, de még a postára sem. Pedig a fürdőtől a postá-